

NADAL DEL COVID?

És probable que, aquests dies propers, moltes persones es refereixin al Nadal d'enguany, 2020, com el Nadal del Covid. Aquesta denominació semblaria evident. El Covid és el gran tema, la realitat immediata a curt i, potser, a mitjà termini, a escala global. I, de fet, aquest serà un Nadal diferent en molts aspectes. Un dels més colpidors serà el dol que faran, moltes famílies pels qui se n'han anat d'aquest món, enduts per una pandèmia mortífera. El dolor s'ha estès per tota la terra d'una manera més amagada, darrere les estadístiques, sempre fredes, i els aparells mediàtics que alhora ajuden i desfiguren la realitat. El cert és que tothom coneix persones que han mort de Covid i famílies que han hagut de passar per veritables tràngols, amb persones molt estimades morint-se sense una mà amiga coneguda, tan sols amb la proximitat encomiable dels metges i infermeres i infermers que se n'ocupaven i, quan s'ha pogut, amb els sagraments de l'Església i una atenció espiritual explícita.

Les conseqüències de la pandèmia són objecte de molts debats, articles, i fins i tot llibres, que analitzen els seus efectes en la vida social en el seu conjunt i, particularment, en la vida de les persones. Tots som convidats de manera urgent a extreure lliçons de la pandèmia, imaginar camins nous, promoure estratègies que cal iniciar, no deixar passar l'ocasió de repensar el món, entendre que no anàvem bé i que hem de viure d'una altra manera. Davant la descoberta de la fragilitat, la pròpia i la dels altres, hi ha dues possibilitats: acceptar-la o negar-la. És temps de negacionismes espontanis de gent de bona voluntat que no s'acaben de creure el que passa i hi viuen un muntatge gegantí i mortífer. I entre els qui l'accepten hi ha qui es resigna, qui en passa de llarg des d'un individualisme que tan sols vol "preservar el jo". Finalment, també hi ha qui entén la importància del "nosaltres", es a dir, del cercle d'humanitat que ha d'integrar la persona en un projecte de canvi, fet de processos, de discerniment i d'un somni vigorós d'humanitzar el món.

La majoria dels cristians de la Parròquia no pertanyem a les classes dirigents de la societat, però, de la manera que sigui, som mestres d'humanitat, o hauríem de ser-ho, si ens atenem a la nostra condició de persones que creuen en un Déu que és Pare de misericòrdia i viuen mirant el món i estimant-lo. Cert, no pertanyem als savis d'aquest món però posseïm la saviesa que brolla de l'Evangeli, que hem rebut sense cap mèrit nostre com a gràcia i com a do. És en nom d'aquesta saviesa rebuda que davant el Covid no ens podem limitar a repetir el que diu tothom. Tenim paraules i coses pròpies que puguen de l'Evangeli de Jesús. Sense ser especialistes de gairebé res, hem de ser capaços de llegir el món que sofreix per la pandèmia i ho podem fer amb un estil diferent del que es fa servir habitualment. Som en una època de moltes repeticions! Doncs bé, no malbaratem el nostre tresor, com aquell servent de la paràbola que va soterrar el talent rebut i volia excusar-se en la duresa de l'amo, quan les úniques coses que comptaven eren la seva peresa i la seva por (vegeu Mateu 25,24-25).

Aquest Advent ens ha vingut a trobar una paraula beneïda: "Vetlleu!" (vegeu Marc 13,37). Jesús recomana estar desperts i no abaltir-se, estar atents sense defallir, mantenir l'esperit vigilant mentre al voltant nostre corren moltes formes de narcotització de la vida. Caure en l'esperit del món voldria dir pensar un Nadal a la baixa, d'anar fent, en el qual el primer discurs és el dels "perills" que ens amenacen. Òbviament, no em refereixo a desvirtuar les

mesures sanitàries en nom d'un zel o d'una arrogància mal enteses i que serien nefastes per a tothom. La pregunta és estrictament pastoral. Nadal ha de ser proposat amb força i viscut amb joia i pau. Per això és important acollir els continguts i el to de les nostres celebracions, ajudats pel missatge que expressaran les homilies nadalenques.

En aquest moment la pregunta és com celebrar el Nadal, com podem ser missatgers de bones noves, portadors del bé i de la salvació, en el temps de la humanitat de Déu. Aquest és el Nadal de la vetlla. Vetlla el qui guarda el seu cor i guarda el cor de la comunitat cristiana a la qual pertany i de la qual, potser, és col·laborador, el qui està atent i no es distreu en coses menudes i sense importància, el qui no deixa que la tristesa o la deixadesa se l'emporti, el qui manté el seu cor prop de Déu i dels pobres. Nadal és temps de vetlla quan vius a prop de les penes i les alegries dels homes i dones que t'envolten, quan el dolor de l'altre et resulta cosa pròpia, quan et fas càrrec de la seva soledat i fins i tot de les seves poques ganes de viure, quan et carregues a l'espatlla el seu desconcert amb sensibilitat i dolcesa sense judicar-lo, quan et retrobes amb tu mateix després d'un temps incòmode per al cos i l'esperit.

La pandèmia tendeix a desarmar la voluntat però la vetlla l'envigoreix, perquè hem rebut de Jesús una paraula forta: "Vetlleu!". I aquesta vetlla té un nom propi: la pregària, com recordava recentment el Papa als nous cardenals. Aquest és el Nadal de la calidesa. Davant les ferides internes, la indiferència o els temors interns de moltes persones davant la pandèmia i les seves conseqüències, ve la lliçó de la calidesa. Aquest Nadal cal parlar, sobretot, des del cor. Els pastors ens poden guiar en la recerca de l'escalf que es desprèn del misteri del Déu fet home. El misteri de la humanitat de Déu convida a viure i comunicar la força de l'amor, aquell amor que envolta el naixement de Jesús, i del qual són receptors directes els pastors que, com diu la cançó, troben "Déu, infant tendre, i els bolquers que el faixen". Calidesa en la paraula i els gestos, amb afecte envers les persones que necessiten ser consolades i retrobar la imatge que Déu ha imprès en cadascú de nosaltres.

Abandonem tota fredor. El model de Francesc d'Assís, que organitza la gent del seu temps a Greccio perquè representin l'establia de Betlem, és un gran paradigma de calidesa. Cal comunicar la tendresa de Déu. Aquest és el Nadal de la tendresa i la feblesa del Déu infinit. La imatge de Jesús, pobre entre els pobres, ens acompanya i centra la festa de seu naixement. Enguany el missatge del Déu que s'abaixa fins al punt de fer-se un infant que acaba de néixer, és un missatge de profunda solidaritat amb una humanitat que necessita tenir el Creador ben a prop.

Déu no és lluny dels qui han quedat atrapats per la teranyina del Covid. Déu no passa de llarg davant les nostres ferides, no ens deixa a mercè d'un enemic invisible i pertinaç. Déu renuncia a exercir la seva omnipotència de manera absoluta, sense comptar amb nosaltres. Més aviat capgira les expectatives i converteix en tendresa la seva majestat. La seva glòria irradia des de la menjadora, des d'un lloc manllevat als animals. Davant el Covid és bo evocar la feblesa de Jesús, el qual, com diu la carta als Hebreus, "ha estat provat en tot, encara que sense pecar" (4,15). La prova de l'establia i la prova de la creu, el naixement en un lloc insòlit i la mort en un lloc de dolor, la menjadora i el sepulcre també manllevat. Jesús és el germà gran dels pobres i malalts de la terra. Per això aquest Nadal serà molt més que el Nadal del Covid. Serà el Nadal de la vetlla, de la calidesa, del foc d'amor d'un Déu que encén els cors.